

HOHE-Hírek

4. évfolyam
3. szám
2001. december

időszaki kiadvány

A Szegedi Herman Ottó Horgászegyesület információs és irodalmi lapja

Számadás

Ezúttal horgászoknak kell számot adni az idei, 2001-es évi halfogási eredményekről. December végén, január elején, 5-éig kell leadni a fogási naplót.

Ezek a kis „okmányok” sokat tudnának mesélni gazdáikról. Például azt, hogy sokan feledékenységből, lustaságból, és nem tudni még milyen okból, nem adják le őket január 5-éig az egyesületben, noha a naplók első oldalán olvasható a „dörge-delem...”, „aki a leadást elmulasztja... 2002 évre nem kaphat állami horgászjegyet”.

Másoknak megoldhatatlan feladatot jelent az összesítés, vagy nem a megfelelő rovatokba írják a fogásokat. Ez persze hátráltatja az egyesületi összesítés munkáját.

Vigasztaló, hogy gyakran találhatunk megmosolyogtató „üzeneteket” is, bizonyosággal annak, hogy horgásztársainkból nem vészett ki a humor. Ez örvendetes. Viszont nagyon kívánatos lenne, ha a korábbiakban említett „lazaságok” tekintetében nagyobb komolyságot, pontosságot tanúsítanának sporttársaink.

Az említetten kívül van a „dolognak” egy másik, szerintünk ezeknél fontosabb oldala is. Erről is szeretnék szólni.

Nem elhanyagolható, hogy ilyenkor előbukkannak „érdekes” gondolatok. Értethető, de nem elfogadható, hogy „egyesek” attól tartanak, ha becsületesen beírják mindent, esetleg soknak találják halainkat a vizekben, és ez kihat a következő évi telepítésekre is. Ez természetesen hibás gondolkodás, de létezik.

Ezek után elmondok egy esetet, amely nem régen igen közvetlenül érintett.

Ebben az évben igazán nem sokat koptattam az egyesület küszöbét, ugyanis sok tennivalóm akadt.

December elején azonban bent jártam, hogy megbeszéljük Tiborral (gondolom, minden horgász ismeri és becsüli egyesületünk „mindenesét”) a fogások összesítésének teendőit. Közben néhány, már beérkezett naplót is nézegettünk. Meglepetve tapasztaltuk, hogy szép fogásokat tartalmaznak. Igaz, az átalagok évről évre emelkednek. Tibor meg is jegyezte:

– Az idén is sikeres volt a telepítés. Elég jó a halállomány a vizainkben.

Aztán kis szünet után:

– No, és neked hogy ment az idén? – kérdezte.

Hirtelen úgy éreztem, „kutyaszorítóba” kerültem. Először is azért, mert ha megmondom a számot, az valahogy visszatetsző dicsekvésnek hat, amit szerettem volna elkerülni.

Nem vagyok profi, de a jó néhány eltöltött évtized alatt (dec.26-án felváltom a nyolcadik tizest) összeszedtem szépen tapasztalatokat, és igyekszem ezeket jól hasznosítani.

Másodszor, ha ködösíteni próbálok, netán lóditok, rosszul járhatok. Magamat is el kellene ítélnem, meg aztán a naplóm-ból úgy is kiderül, hogy bekerülök a 100 kg-on felüliek közé. Mit tegyek tehát?

Aki ismer, tudja, hogy becsületes, őszinte ember igyekszem lenni, és na-

gyon-nagyon szeretek horgászni, hiszen már „klottgtyás” gyerekkorom óta (amikor még cérnával, gombostűre fűzött szöcskével pecáztam a Rábán) ez a fő kedvteléselem.

Valahogy ki kell tehát másznom ebből a csávából, – gondoltam. Ekkor eszembe jutott, hogy legjobb, ha tréfával ütöm el a dolgot. Ezért így szóltam:

– Mondok valamit, Tibor. Találd ki a következőkből, hogy mennyi halat fogtam ebben az évben.

Ha az első szám k-val kezdődik, a második ennek négyszerese, és a harmadik, három a négyzetten, akkor hány kiló halat fogtam?

Azt elárulom, hogy ennyit még soha életemben nem sikerült fognom. Továbbá, hogy saját vizünkön, a Szilváson van az állandó horgászhelyem. Úgy hallottam azonban, hogy a löbbi vízen is igen szépen fogtak.

Tibor néhány percig eltöprengett a „feladványon”, aztán:

– Szent Isten! Csak nem (...) kilót?

– Lehet, hogy pirulnom kellene, de csakugyan ennyi az eredményem – feleltem.

Tibor tovább faggatott:

– Ugyan, mond el, hogyan tudtál ennyit fogni?

– Tudod, én mindenkinek, mindent elmondok, ha kívánják. Aki körülöttem horgászik, az legtöbbször meg is fogadja a tanácsaimat, és nem bánja meg. Így hát szívesen elmondom a lényegét most is.

Folytatás a negyedik oldalon.

Kellemes karácsonyi ünnepeket és eredményekben gazdag, boldog új esztendőt kíván a megye és az ország horgászainak és horgászvezetőinek a Szegedi Herman Ottó Horgászegyesület

Domonkos Imre

Amurballada

Az igazi nagy halegyéniségek, a fejlődési példányok, nem mindig az ember úgynevezett tudományos ismeretei, hanem gyakran a maguk rendhagyó törvényei szerint élnek. És titkaik kifürkészhetetlenek, miként a haláluk is titokzatos és megható...

Mielőtt azonban elbeszelném azt a történetet, mely fenti fölismeréshez vezetett engem, egy személyes vallomással kell kezdenem. Így lesz az egész érthető és kerek. A „balladái homály” így kap némi „nappali”, ésszerű megvilágítást.

Elmondom hát előljáróban, hogy sohasem szerettem, és ma sem viselem el, ha valami olyasmit erőltetnek, kényszerítenek rám, ami idegen a velem született természetemtől. Tehát viszolygok attól, ha az „újdonság” ellenkezik a szülőföldem, lételemem sajátos légköre közepette kialakult kultúrámmal és izlésemmel, és az őscimtől rámhagyományozódott lelki, szellemi, erkölcsi értékekkel.

Nem vagyok azonban korlátolt! Ugyanis becsülni és tisztelni tudok olyasmit is, ami nem az én világomban termett, még élek is vele, ha szép, jó és hasznos, sőt még könnyet is ejtek érte, ha úgy adódik... Csak éppen nem vallom a magaménak, és nem cserélem föl vele, érte, az én megörökölt, nekem való kincseimet.

Mint horgász, így vagyok én ezzel a halakhoz való viszonyomban is, vagyis a különféle halfajok iránt megnyilvánuló vonzalmam, érzelmeim terén. Ragaszkodom az őshonos, hazai halakhoz, és nem esek hasra az idegenből, például Amerikából (törpeharcsa, naphal) vagy Ázsiából (busa, amur, ezüstkárász) vagy újabban Afrikából (afrikai harcsa) betelepített jövevények előtt. Lehet, hogy igaz az a hangoztatott szólás, miszerint „az idegen szép”. De mit kezdjen az ember az olyan szépséggel, mely kártékony. Már pedig a fölserült „szép idegenek” valamennyiéről bizonyosodott, hogy jelenlétük a hazai vizekben káros hatású, szétzilálja, vizeink normális ökológiai állapotát. Nem ide valók! Akkor meg mit szeressek rajtuk?

Szomorú szívvel gondolok ugyanakkor a már majdnem kipusztult (kipusztított?) aranykárászra, széleskárászra,

sárgakárászra, melyet a tudomány és a népnyelv egyaránt magyar kárász néven emleget. Számomra nem pótolja ennek a kedves, szerény, igénytelen, de a maga nemében mégis szép, érdekes viselkedésű hazai halnak hiányát, az idegenből idehozott, mondhatnám ránszabadított, pimasz, tolakodó ezüstkárász, mely nagyban felelős az aranykárász állományának végzetes megfogyatkozásáért.

Az is nagyon fáj, hogy a valaha itt jellemzően őshonos, a mi vizeinkben tömegesen élő és bőségesen szaporodó nyurgaponty (vadponty, sodrófaponty, sudárponty, – hogy néhány becenevét is említsem) már-már szintén kipusztulóban van. Pedig ez is igazi „magyar” hal. Hiszen a halbiológia szaktudománya a nyurgaponty „Ciprinus carpio morpha hungaricus” néven tartja nyilván, vagyis egyértelműen „magyar alakzatú” pontyként említi. Ezt a gyönyörű, hatalmas életterejű, a horgon őserővel és ugyanakkor „ésszel”, taktikával, rafinériával védekező-küzdő sporthalal nem pótolja számomra a még nagyobbra megnövő, robosztus termetű, nyers erővel harcoló „jövevény”, az amur, ez az 1960-as évek elején, a magyar vizek hinártalanítására behozott, növényevő, kínai „vendégmunkás”. Nálam az amur – bármit is „tud” a horgon – nem vetekedhet a szép, erős, intelligens, ősmagyar nyurgapontyall!

Bár nem kedvelem, mégsem gyűlölöm én ezt az idegenből jött halat. Nem ő tehet arról, hogy idehozták. Nem horgászom ugyan rája, mégis, néha, csak úgy, talán még érdekel is ez a hal engem... Kíváncsi vagyok a „jellemére”, a mi vizeinkben kialakult szokásaira, életmódjára és leginkább a titkára. Mindennek a bizonyítékául szolgál ez az írásom itt a továbbiakban, melynek minden szava igaz. Megtörtént eseményeket mesél el, tehát szárazon és szikáran realista. Ugyanakkor – amikor megéltem ezeket a valóságos eseményeket – mindvégig éreztem a dolgok fölött átvonuló, az egyszerű tényeket misztikus foglalatba ötvöző, különös költészet érintéseit. Ezért azután olyanná lett ez a kis elbeszélés, mint egy ballada. Amurballada...

Titkok vonzása

Huszonöt éven keresztül, az 1970-es évek derekától, a 90-es évek végéig, rendszeresen, folyamatosan horgásztam a Velencei-tavon. Mivel csak egy „ugrásra” volt budapesti lakásunktól minden évben, márciustól novemberig lényegében ott volt az állandó tanyám. Minden szabaddá tehető időmben ennek a varázslatos tónak a nádrengetegeit, tisztásait, lagúnáit járta csónakommal. Szerettem a tó halait, madarait, és ők is szerettek engem. Ma-napság már ritka vendég vagyok arrafelé. Nem véletlenül... Részint mert néhány éve, a Sporthorgászban havonta megjelenő egyik rovatom, a Kis vizek varázsa, szüntelen országjáró portyázásokat követel tőlem, részint meg azért, mert mostanában már más lett az a régi, jó Velencei-tó. Más, mint amilyenek én szerettem. Többet erről most nem mondok. Mert egy elmúlt szerelemről, a fájó csalódásokról, diszkrét férfiember nem szívesen fecseg.

Akkoriban még, amikor javában tartott köztem és a tó között a kölcsönös vonzalom, leginkább három horgászmfajban lettem kedvet. Az egyik volt a klasszikus – ezen a vízen ősi halfogó foglalatosságnak számító – nádi pontyozás. A másik a szép, szeszélyes, szexepiles stíllőkkel való incselkedés, majd pedig a zimankós novemberben a falánk csukák csábítása. Ezekkel a játékokkal én jól elváltam.

Ez idő tájt már több mint egy évtizede éltek a tóban a betelepített amurok. De rájuk horgászni semmi kedvem nem volt. És ha olykor-olykor, nádi pontyozás közben, leginkább a fásfoltok mellett, fölveték a pontynak szánt csalit, és védekező viselkedésükből, meg fölcsapódó farkuk formájából rájöttem, hogy hivatlan vendéggel, vagyis amurral van dolgom, már vágtam is el a zsinórt. Mint ellenfél, egyszerűen nem érdekelt. De mégis. Ezeknek a messziről jött furcsa halaknak a jelenléte valahogy azért izgatott. Csak másképpen, mint a többi hal... Az évek múltával a megmagyarázhatatlan indítékú kíváncsiság nőttön-nőtt bennem. A 90-es években pedig már valóságos kényszer hatalmasodott el rajtam, hogy leskelődjek utánuk. Nem hagytak nyugodni az aktuális kérdések. Az egyik: Vajon mekkorára nőttek ebben a vízben az elmúlt 20-25 év

Folytatás a harmadik oldalon.

Folytatás a második oldalról.

alatt ezek a halak? A külföldi szakirodalomban olvasott adatok alapján sejtés élt bennem, hogy minden bizonnyal élnek itt a Velencei-tóban – a számukra kedvező táplálkozási feltételek eredményeképpen – akár az 1 méter hosszúságot, és a 30 kg testsúlyt is meghaladó amuróriások. Ebből rögtön adódik a második kérdés: Merre járhatnak, hol bújkálhatnak-rejtőzködhetnek a tó zeg-zugos labirintusában ezek a csónakot, békés zavartalanságot kedvelő öreg remetek? A „leghorgászósabb” kérdés pedig az volt: vajon horogra lehet-e csalni, és le lehet-e győzni ezeket a sokat tapasztalt, óvatos, nagyerejű, hatalmas halakat?

Aztán nemrégiben megadta a választ a véletlen valamennyi kérdésre. Sőt, még egy nem várt, különös élményben is részesültem.

A látogató

A furcsa, talányos és tanulságos dolgok – ha jól emlékszem – valamikor 1996 nyarán, úgy július végén történtek meg. Az egyik enyhén szeles késő délutánon, szürkület utáni süllyezés tervbevitelével elcsónakáztam egyik őstermészeti békeségű, kedves horgászhelyemre, mely közvetlenül a horgászok előtt elzárt természetvédelmi területtel volt szomszédos. A tó északnyugati sarkában. A mintegy 100-120 méter átmérőjű tisztás voltaképpen egy többkijáratú öböl, melynek cikcakkos nádfalai előtt, a víz alatt torzsos labirintusok rejtőztek. Ezekbe az árnyékos fedezékekbe pedig beálltak a süllyők, melyek közül, a korábbi években, sok szép példányt sikerült kibüvölnöm. Ezért ezt a részt én „Süllyővár” néven tiszteltem.

Megérkezvén a tetthelyre, lekaróztam a csónakot az egyik torzsos közelében. Volt még közel egy óráig a naplemente utáni „süllyők órája” beálltáig. Úgy gondoltam, addig se henyélek, hanem megpróbálok holnapra fogni egy könnyű, kellemes halászlének való, éppen méretes csemegepontyocskát. Kivettem hát egy könnyű fenekezőt, lebegő, robbantott kukorica csalival, a mintegy 40-45 méter távolságra lévő hínaras elé, ahol egy kis területet, még idejövet megszórtam kevés áztatott búza-kukorica keverékkel.

Ütem ott szép illedelmesen, ellazulva, de mégis éber figyelemmel, mint

macska az egérlyuk előtt. A megidézett pontyfi azonban csak nem akart jönni, pedig már gyülekezett körülöttem a sötétség. Elővettem hát a süllyöző szerszámomat, és a világító úszóba beszereltem a kis gyufaszázeletem. Ahogy tekerem vissza az úszó fölső kúpját, megzörren a pontyozó botom, és bebólint a víz felé! Éppen, hogy elbírtam kapni a markolatot...

Még szerencse, hogy nem volt túl szigorúra beállítva az orsó fékje, így a 0,25-ös zsinór nem durrant el a fölszerelésmentő kényszerbevágás pillanatában. Ugyanis azonnal kiderült, hogy nem valami éppen méretes pontyocskajelentkezett be a zsinór másik végén. A tanúságtétel látványos volt! Egy közel másfél méter hosszúságú hal ugrott föl a levegőbe, mintha egy víz alatti silóból kilőtt rakéta lenne. A döbbenet első tizedmásodpercében azt hittem, csuka. Azok művelnek ilyen mutatványokat. De ahogy a búcsúzó Nap hangulatvilágításának narancsvörös-lilászöld fényszálai szikrázva szakadtak szerte szét a robusztus haltest aranycsillanású pikkelyein, már láttam, hogy egy eddig még sohasem látott méretű amurral van dolgom. A látvány gyönyöre lenyűgözött!

Magamhoz kellett térnem azonban, mert a zsinór iránya megmutatta, hogy a hal – nem sietve ugyan – de kemény határozottsággal elhúz a hínaras mellett, és a szemközti lagúna szűk bejárata felé fordul. Ösztönösen cselekedve fölálltam a csónakban és valamicskét szigorítva az orsó fékjén, a hátrahúzott bottal bekeményítettem, hogy megállítsam ellenfelemet, és eltérítsem eredeti szándékától, mely számomra azonnali vereséget hozott volna. Óriási szerencsém volt! Nem szakadt el a vékony zsinór. De csak azért nem, mert ebben a pillanatban az amur váratlanul ráfordult az én húzásom irányára, és nyugodt tempóban elvonult előttem az öböl legszélesebb kijárata felé. Így lesz a jó! – mondtam magamban, és bal kezemmel elkötöttem a karóktól a csónakot. Ugyanis abban bíztam, hogy a vékony zsinórral, majd a nyílt vízen, előbb-utóbb csak ki tudom fárasztani a vontatógépet szerepét fölvállaló óriást. A dörzsölt, vén amur azonban mást gondolt! Húzásra a csónak elindult velem, és vitte is a hal egészen a kijárat szájáig. Ott aztán, cseles módon, megint taktikát változtatott. Hirtelen visszafordult, majd

egészen megakasztása helyéig rohant, és egy újabb kanyarral berontott a szűk nád-folyosóba. Vesztett sebességgel csévéltem föl a zsinórt, hogy újból fölvehessem az amurral a kontaktust, és lehessen némi beleszólásom a történések menetébe. De elkéstem. A megfeszülő zsinóron, a rohánáló hal maga után húzta a csónakot, és az, a lagúna keskeny bejáratánál keresztbe fordulva, fönnakadt a nádon. El kellett vágnom a zsinórt...

A hét öreg remete

A vereség dacára, a különleges élmény és az a sejtés, hogy közelébe kerültem a hatalmas amurok rejtett birodalmának, győztes örömmel töltött el. Elhatároztam, hogy a következő napokban – katonai távcsöveget is szolgálatba állítva – csak azzal foglalkozom, hogy ennek a környéknek temető-csendességű, rejtett öbleit, kisebb-nagyobb tisztásait, zegzugos lagúnáit szisztematikus megfigyelés alá veszem. További bizonyosságokat akartam keresni arra a megérzésemre – melyet a váratlan „látogató” valóságos közelbe hozott – nevezetesen, hogy léteznek ebben a vízben akár a 40 kilós testtömeget is megközelítő amuróriások, és elkerülvén az emberjárta, horgászhaborgatta területeket, rejtőzködve élnek a maguk titokzatos életét.

A következő napon azzal kezdtem felderítő utamat, hogy kinkeservesen, a csákjával tologatva a csónakot, benyomultam abba a szűk nád-folyosóba, melybe tegnap, az engem rafináltan megtáncoltató amur becsörtetett. Becslésem szerint úgy 20-25 méter után szélesebbre tágult a lagúna, és beletorkollott egy körte alakú, velem szemközti végén elkeskenyedő, hozzávetőlegesen 150 méter hosszúságú tisztásba. Körös-körül magas, végig zárt nád-fal övezte a vízterületet, ahogy távcsöveimmel körbenézve ezt megállapíthattam. Tehát csak egyetlen be- illetve kijárata volt: melynek torkolatában álltam a csónakkal. Esményi rejtkehely lehet ez a kellemetlen ricsajt, zsvajgást kerülő, a meghitt csöndességet kedvelő minden élőlénynek, legyen az akár madár, akár hal, akár ember...

Délidő volt. Teljes szélescsönd. Hosszú percek át, távcső nélkül, az áhitattól félig lecsukódó pilláim alól, csak úgy, minden praktikus kíváncsi érdeklődés

Folytatás a negyedik oldalon.

Folytatás a harmadik oldalról.

nélkül, bámultam bele a békességes boldogságba... Aztán, egyszer csak, mintha valami moccanást éreztem volna a tisztás közepe táján, a napfénytől megvilágított, sima víztükör opálosan áttetsző üvege alatt. Azt hiszem, hogy én ezt nem is láttam, csak éreztem... Elővettem hát a távcsövet, és a kísértetiesen megkísértő területre szegeztem. Amit ekkor láttam, azt életem végéig nem fogom elfelejteni! Közvetlenül a felszín alatt, szobor-mozdulatlanul napozó amurokat fedeztem föl. Hetet számoltam meg. Egyforma méretűek voltak, úgy másfél méteresekek... akkorák, mint az a ravasz „légtornász”, akiben lehetőségem volt tegnap egy pillanatra elgyönyörködnöm. Tudtam, hogy „Ő” is itt van most a többiek között...

Egy centivel sem mentem közelebb a csónakkal. Elbűvöltem, szinte még a lélegzetemet is visszafojtva néztem, csodáltam őket vagy egy óra hosszán át. Aztán, egyszer csak, mintegy vezényszóra, a gyönyörűséges, hatalmas haltestek méltóságos lassúsággal lesüllyedtek és eltűntek a szemem elől. Csak néztem ott a kiüresült, értelmetlen semmibe, fájó csalódottsággal, ahogy a szerelmes kamaszfiú néz az őt hirtelen szeszélyllyel otthagyo kislány után az előbb még csókboldogságú park közömbös fái alatt...

Nem tudom, mennyi idő telt el, talán tíz perc, talán negyedóra, mintha a tisztás összeszűkülő végében rezegni, hólogatni látnám a nádfal előtt tenyésző sásos egyik-másik kévét. Alig-alig merítve-húzva a farlapátot, közelebb araszoltam a sejtelmesen ingó-bingó

sásfoltokhoz. És megint elő a távcsövet! Így aztán, mintha az orrom előtt történe. azt látom, hogy hol itt, hol amott. behemót nagy amurfejek emelkednek ki a vízből, és húzogatják, tépdésik az élénkzöld, friss sásleveket.

Itt van hát a hét öreg remete! Nem mentek messzire, csak ide, ahol számukra a józú falatok teremnek, és most élvezettel uzsonnáznak. És hogy pásztázok jobbra-balra, oda-vissza a távcsöveimmel, azt veszem észre, hogy az egyikük nem járult oda a „terített asztalhoz”, hanem egy-két méterrel a növényzet előtt lebeg nem sokkal a víz szintje alatt, olykor-olykor, tessék-lássék megmoccantva uszonyait. Biztosan ő az őrszeme, – gondolom. Mert tudom ugyanis, hogy a bandázó, tapasztalt, óvatos, öreg halak, ily módon szokták magukat biztosítani a váratlan támadásokkal szemben. Bármilyen gyanús valami közeleg, az őrszem fölfigyel, jelez, és a banda odébbáll.

A közelítő alkonyat már be-benézett a nádfalak fölött az öbölbe. Úgy döntöttem, hogy most visszavezek a horgásztanyára, aztán majd holnap megint eljövök ide, de hozok magammal fényképezőgépet is, hogy megörökíthessem mindazt, amit látok a „Hét Amur Tanyáján”, – ahogy magamban elneveztem ezt a fölfedezett, eldugott, őstermészetű békességű vízterületet.

Horgászkönnycsepp

Másnap már kora hajnalban fölkerekedtem, és húztam a rejtett tisztás felé. Amikor már bent jártam a bevezető szűk nádfolyosóban, egyre inkább fölfokozódott bennem a fölfedezők különös izgal-

ma. Vajon ott vannak-e még? Látok-e újabb csodákat?

Megérkezvén a lagúna betorkollásába, megálltam a csónakkal. A reggeli nap-sütés simogatóan terült szét a tisztás vizén. Elővettem a távcsövet, és kezdtem négyzetméterről négyzetméterre átvizsgálni a területet. A víztükört is, meg körben a szegélynövényzetet is. Sehol semmi. Hacsak... Mintha az egyik amur ott feküdne a jobb oldali nádfal előtt az oldalára dőlve... Odaveztem. Valóban. Az egyök öreg remete volt... már nem volt benne élet...

Egészen közel mentem hozzá, a fejé alá nyúltam. És ekkor vettem észre, hogy horgászszinór lóg ki a szájából. Megnéztem a „bűnjelet” tüzetesen, és... iszonyat! Fölsimertem a saját végszerelékemet, amit tegnapelőtt vágtam el, akkor, amikor az a bizonyos „látogató” megcsúfolt engem. Szegény hal! Most itt fekszik holtan... megöltem... én öltem meg! Rózsaszín vérfoltok tűnedezték föl a szája körül, alig észrevehetően. Talán valami érzékeny vércsatornát sebezhetett föl a horgom, és mára kivérzett a szerencsétlen állat? Vagy az öreg szervezett idegrendszer nem bírta kiheverni a minapi élet-halál harc megrázó sokkját? Már tegnap is haldoklott szegény. Azért nem evett a többivel együtt. Őt néztem őrszemnek. Én, a gyilkos!

Széggyennel, részvétellel vegyes lelki-furdalás szorította össze a torkomat... és mintha egy könnycsepp gördült volna végig az arcomon... Többet soha nem találkoztam a társaival. Elnyelte őket a mélység és az idő.

Folytatás az első oldalról.

Kissé konzervatív lévén, ragaszkodom a 2,70-es, könnyű, fenekező botjaimhoz, 60-as csapágyas orsóimhoz, 25-ös vagy 22-es, puha zsinórjaimhoz, 8-as vagy 12-es, sodrott előkémhez, 6-os vagy 8-as, könnyű, éles horgaimhoz, a szilvási iszapréteg miatt végolmos szereléshez, az időszaknak megfelelő, magam által készített etető anyaghoz, és ugyan-csak a magam által gyártott igen érzékeny, billenő kapásjelzőkhöz. A csali (a törpeharcásák miatt) főleg puffasztott rizs, de időnként kombinálva pufókával, csontival, összettel főleg kukoricával. Ez az egész. Uszós készséget csak arra alkalmas időben használok.

– És hogyan készíted az etetőt? – firtatta tovább Tibor.

– Ez is egyéni jellegű – folytattam.

Szikkadt kenyeret aprítok kockára, kevés vízzel összegyúrom, (feleségem enyhe rosszallása ellenére) megszórom jól kristálycukorral, tört fahéjjal, kevés pirospaprikával, és teszek hozzá annyi kukoricadarát, amennyit felvesz úgy, hogy se nagyon lágy, se túl kemény ne legyen, hogy a könnyű kis végolmon rajta maradjon bedobáskor. Így elérem, hogy többszöri bedobás után az etető anyaga lehetőleg mindig ugyanarra a helyre jusson.

Remélem, hogy a gyakorlatlanabb, kezdő horgászok tanulnak ezekből a tanácsokból. A nálam ügyesebbektől én is próbálok mindig tanulni.

– Remélem, hogy így is lesz, és örülök, hogy jó éved volt – adott kezet búcsúzóul Tibor, és folytatta: január 2-a után majd találkozunk az összesítéskor. Addig is boldog Karácsonyt, sikeres új évet kívánok nektek.

– Hasonlóképpen és is ugyanezeket kívánom nektek és az összes horgásztársunknak – köszöntem el Tibortól most már megnyugodva.

M. János bácsi

Kellemes horgászatok – gyenge eredmények

Az elmúlt év ha nem is sok, de azért elég halat adott a horgászoknak. Nagyon féltünk, hogy a tiszai ciánszennyezés óriási pusztítást végzett a Szamos és a Tisza folyók halai között, de azért maradt hal, főleg a Tisza alsó szakaszán. Úgy gondoltam, hogy ha a 2000-es év ilyen jó volt hozzánk horgászokhoz, akkor a 2001. még jobb lesz. Na ebben tévedtem. Talán mondhatom úgy is, hogy tévedtünk, mert ez az év olyan gyenge szórakozást nyújtott a horgászoknak, amilyen emlékezetem szerint (40 év horgászás után) még nem fordult elő velem, de azt hiszem másokkal sem. Akikkel beszélgettem, szintén gyengén fogtak. Én tavasztól őszig nagyon kellemes szórakozásnak tartom a keszegezést. Kedvenc horgászhelyem a mártélyi holtág falu alatti és a felső szegfűsi szakasza. Évek óta igen eredményesen tudtam horgászni. Kora reggel törpeharcsák jelentkeztek, de csak kukoricára jöttek a nagyobb, 20-25 cm-es törpék, gilisztára csak újniak. 9 óra után mintegy varázsszóra eltűntek a törpék, s jöttek a kárászok, itt már etetni kellett. Nem vittem magammal csak 1 kiló kukoricadarát, és 1 kg-os csomag MAROS mix-et, s az etetés hatására jöttek a 30-50 dekás példányok gilisztára, majd csontira. 11 óra után a keszegfélék fogásával szórakoztam.

Az idén viszont a holtágot csak 10 alkalommal látogattam meg, leültem horgászni, bevettem a csalikát s vártam, csak vártam. Gilisztára kicsi napkárász vagy újni törpeharcsa, kukoricára, kenyérré egyáltalán nem volt kapás.

Beszélgettem a sikertelen horgászatról fiatal barátommal K. Gyurival, aki szintén panaszkolta, hogy kedvenc horgászvizén – a Szunyogoson és a Maty éri evezősön egész nyáron szinte semmit sem fogott. Megemlítettem, hogy jó lenne néhány csatornát felnézni, hátha akad-

na valami horogra való. Meg is állapodtunk, hogy hétvégén meglátogatjuk a nagyfai csatornát melynek szép kárászairól már sokat hallottunk. A megbeszélt időre, szombat reggel 7.00 órára pontosan kiállít Gyuri a találkozás helyére, magával hozta 5 éves szintén Gyuri (Gyurika) nevű aranyos gyermekét, akinek már engedélyt váltott, hogy felkészítse a jövő nagy horgászeit. Elhoztam a Gyurikát – majd el lesz mellettünk.

Elindultunk, s mikor a csatorna mellé érkeztünk meglepettve láttuk, hogy ott igen sokan horgásztak. Mrgkérdztük, hogy mit fogtak, szomorúan felelték, hogy semmit. Na ezt is jól kifogtuk mondtam Gyurinak, úgy jártunk mint a többi vízterületen, nem fogunk egy darab halat sem. Nem baj mondta ő válaszképpen, jó a levegő, szép napos idő van, s ez mindennél többet ér.

Igazat adtam neki.

Kipakoltunk, beetettünk, bevetettük készségeinket és hozzáfogtunk a kissé meredek, de alacsony parton horgászni.

Sajnos Gyurikának nem jutott hely – mert ugye elsők a felnőttek – így apukája lenn a vízparton talált kb 50x50 cm nagyságban kitaposott leállóban jelölte ki a helyét – mondván ott elpecáztat.

Ültünk, csak ültünk s vártunk. Az úszók mereven álltak helyükön nem mozdultak. Sajnos a parton érvényes kapásszünet ránk is vonatkozik, vonatkozna, ha nem hallanánk gyermekes örömteli sikoltást, majd küzdelmet egy hallal. Gyurika fogott egy halat az előtte lévő gyékényes mellől. Apukája által feltűzött csontikra kapott a szép, Gyurikának „gyönyörű” compó. Ránézésre 60-70 dekára saccoltuk a halat. A Gyermekek nagyon örült a fogott halnak s mondta is az általunk használt szöveget „horgászni nem csak szeretni, tudni is kell” – amit akkor mondtunk egy-

másnak, ha egyikünk szedte ki a halakat a vízből, míg a másiknak nem mozdult a kapásjelzője.

Ne ugrálj már annyit, szólt rá Gyuri a fiúra, nem olyan nagy dolog, hogy fogtál egy halat, hiszen vak tyúk is talál szemet. Gyurika visszamászott a helyére, s lássunk csodát, 5 perc múlva újabb halat, egy szép bodorkát szedett ki a vízből, ez így ment hosszú időn keresztül, mire a mi készségeinkre is rátaláltak a halak, s fogtunk délig összesen 6 darab kárászt. Nem nagy eredmény volt, de legalább volt egy kis élményünk a gyereké mellett, akinek elég sűrűn volt kapása, és zsákmánya is. Délben szinte elviselhetetlen volt a nap ereje, ezért elindultunk haza. Hosszú ideig, két-három hónapig nem pecáztam, egyrészt a mártélyi holtágot ért hínár és békalencse csapás miatt, másrészt mert időm nem volt rá. Októberben hallottam, hogy megy a kárász a csatornán, így aztán egy szerdai napon kimentünk S. Laci barátommal próbát tenni. Próbálkoztunk fenéken, s feljebb is mire kb 50 cm-es eresztéknél megtaláltuk a halakat, előbb gilisztával, majd később csontival igen szép kárászokat és keszegeket fogtunk. Ketten kb 5 kg-ot szedtünk ki. Kellemes szórakozás volt.

Ősszel a mártélyi holtágon voltam, a sűrű köd miatt csak kis vízterület volt belátható, de elég sok horgász volt a parton, és csónakban is. Menet közben láttam, hogy egy ember csukát akasztott elég szép darab volt, lehetett 50-60 cm nagyságú.

A kórház üdülője előtti mólón telepedtem le, s mivel november 1-től tilos a pergetés a Holtágon, így élő kis hallal próbálkoztam. Volt egy kis kapásom, ami hozott mutatóba egy 25 centis „csukácskát”, amit levéve horogról, „arcon” csókoltam, és azal küldtem vissza életterébe, hogy jövőre küldd a nagyapádat.

Luspai Sándor

Boldog új évet kívánunk!

2002

Boldog új évet kívánunk!

Január	Február	Március	Április	Május	Június
1 K	1 P	1 P	1 H	1 Sz	1 Szó
2 Sz	2 Szó	2 Szó	2 K	2 Cs	2 V
3 Cs	3 V	3 V	3 Sz	3 P	3 H
4 P	4 H	4 H	4 Cs	4 Szó	4 K
5 Szó	5 K	5 K	5 P	5 V	5 Sz
6 V	6 Sz	6 Sz	6 Szó	6 H	6 Cs
7 H	7 Cs	7 Cs	7 V	7 K	7 P
8 K	8 P	8 P	8 H	8 Sz	8 Szó
9 Sz	9 Szó	9 Szó	9 K	9 Cs	9 V
10 Cs	10 V	10 V	10 Sz	10 P	10 H
11 P	11 H	11 H	11 Cs	11 Szó	11 K
12 Szó	12 K	12 K	12 P	12 V	12 Sz
13 V	13 Sz	13 Sz	13 Szó	13 H	13 Cs
14 H	14 Cs	14 Cs	14 V	14 K	14 P
15 K	15 P	15 P	15 H	15 Sz	15 Szó
16 Sz	16 Szó	16 Szó	16 K	16 Cs	16 V
17 Cs	17 V	17 V	17 Sz	17 P	17 H
18 P	18 H	18 H	18 Cs	18 Szó	18 K
19 Szó	19 K	19 K	19 P	19 V	19 Sz
20 V	20 Sz	20 Sz	20 Szó	20 H	20 Cs
21 H	21 Cs	21 Cs	21 V	21 K	21 P
22 K	22 P	22 P	22 H	22 Sz	22 Szó
23 Sz	23 Szó	23 Szó	23 K	23 Cs	23 V
24 Cs	24 V	24 V	24 Sz	24 P	24 H
25 P	25 H	25 H	25 Cs	25 Szó	25 K
26 Szó	26 K	26 K	26 P	26 V	26 Sz
27 V	27 Sz	27 Sz	27 Szó	27 H	27 Cs
28 H	28 Cs	28 Cs	28 V	28 K	28 P
29 K		29 P	29 H	29 Sz	29 Szó
30 Sz		30 Szó	30 K	30 Cs	30 V
31 Cs		31 V		31 P	
Július	Augusztus	Szeptember	Október	November	December
1 H	1 Cs	1 V	1 K	1 P	1 V
2 K	2 P	2 H	2 Sz	2 Szó	2 H
3 Sz	3 Szó	3 K	3 Cs	3 V	3 K
4 Cs	4 V	4 Sz	4 P	4 H	4 Sz
5 P	5 H	5 Cs	5 Szó	5 K	5 Cs
6 Szó	6 K	6 P	6 V	6 Sz	6 P
7 V	7 Sz	7 Szó	7 H	7 Cs	7 Szó
8 H	8 Cs	8 V	8 K	8 P	8 V
9 K	9 P	9 H	9 Sz	9 Szó	9 H
10 Sz	10 Szó	10 K	10 Cs	10 V	10 K
11 Cs	11 V	11 Sz	11 P	11 H	11 Sz
12 P	12 H	12 Cs	12 Szó	12 K	12 Cs
13 Szó	13 K	13 P	13 V	13 Sz	13 P
14 V	14 Sz	14 Szó	14 H	14 Cs	14 Szó
15 H	15 Cs	15 V	15 K	15 P	15 V
16 K	16 P	16 H	16 Sz	16 Szó	16 H
17 Sz	17 Szó	17 K	17 Cs	17 V	17 K
18 Cs	18 V	18 Sz	18 P	18 H	18 Sz
19 P	19 H	19 Cs	19 Szó	19 K	19 Cs
20 Szó	20 K	20 P	20 V	20 Sz	20 P
21 V	21 Sz	21 Szó	21 H	21 Cs	21 Szó
22 H	22 Cs	22 V	22 K	22 P	22 V
23 K	23 P	23 H	23 Sz	23 Szó	23 H
24 Sz	24 Szó	24 K	24 Cs	24 V	24 K
25 Cs	25 V	25 Sz	25 P	25 H	25 Sz
26 P	26 H	26 Cs	26 Szó	26 K	26 Cs
27 Szó	27 K	27 P	27 V	27 Sz	27 P
28 V	28 Sz	28 Szó	28 H	28 Cs	28 Szó
29 H	29 Cs	29 V	29 K	29 P	29 V
30 K	30 P	30 H	30 Sz	30 Szó	30 H
31 Sz	31 Szó		31 Cs		31 K

A Bába Kiadó könyvei, nyomdai termékek,
továbbá a „Csillagbörtönben” készült ajándéktárgyak
megvásárolhatók

a

Betűvetés

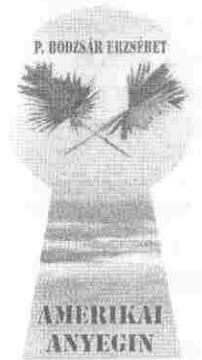
könyv- és ajándékboltban

a Pulz u. 12. sz. alatt.

Telefon: 62/426-679/170. mellék.

Nyitva:
hétfőtől péntekig
10–16 óra között.

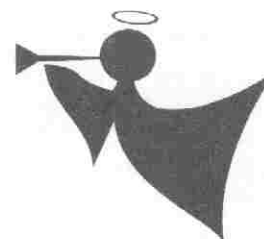

2002. évi engedélyárak

(Az árak az áfát is tartalmazzák)

Vízterület Megnevezése	Éves engedély		Megjegyzés
	Felnőtt	Ifjúsági	
Állami jegy + MOHOSZ betétlap	1500	1000	Váltása kötelező
Új belépő	10 500	–	
Egyesületi tagdíj	1000	100	Váltása kötelező
Vízkezelői hozzájárulás	3500	–	Váltása kötelező
Fogási napló	15	15	
Környezetvédelmi hozzájárulás	1600	–	Társadalmi munkával megváltható
Egyesületi területi engedélyek:			
Kombinált	6600	3300	
Fehérpart – Szilvás	5700	2850	
Keramitok	5700	2850	
Sándorfalvi tó	3000	1500	
Tápei Téli-kikötő	2000	1000	
Algyői Főcsatorna	2000	1000	
Más horgászkezelésű vizek:			
Tisza	6800	3400	
Atka	12 500	6250	

További vízterületekről nincs adatunk. (2001. december 20.)

Dombi és Társai

**Középületépítő
és Felújító Kft.**

Generálkivitelezés,
fővállalkozás,
igényes épületfelújítás.

6721 Szeged
Madách u. 11.

Tel./Fax: 62/323-292

Tel.: 62/321-453

Kellemes karácsonyi ünnepeket
és eredményekben gazdag
boldog új esztendőt kívánunk:

Belvárosi-Horgászbolt

**Balzer-Horgász
Nagykereskedés**

Etelka-Sori Horgászbolt

Farka-Balzer Horgászbolt

**Forest-Horgász-Vadász
Szaküzlet**

Erdei Horgászbolt

**Kátai Horgász-Vadász
Szaküzlet**

Kószó Horgászciikk Szaküzlet

Royal Horgászbolt

Sneci Horgászbolt

**Mindenféle nyomdai
munka vállalása
rövid határidővel.
Szoftverforgalmazás!**

*Kellemes karácsonyt és boldog új évet
minden eddigi és leendő ügyfelünknek!*

Szeged, Hét vezér u. 44.

Tel.: 62/452-139, 06-20/9 568-523

HOHE-Hírek

A Szegedi Hermann Ottó Horgászegyesület lapja.

Felelős kiadó: Szabó György, az egyesület elnöke
Munkatárs: Schreiter Tibor, ügyvezető alelnök
Szerkesztőség: 6725 Szeged, Szentháromság u. 63.
Tel.: 62/441-196

Szerkesztés-tördelés: Bartos és Társa 2000 Bt. Tel.: 20/9568-523

Nyomdai munka: Bába és Társai Kft. Szeged, Cserzy M. u. 11.

Tel.: 62/464-015, Felelős vezető: Dr. Majzik István

